

2008. november 10-én benyújtott kereset – Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága kontra az Európai Unió Tanácsa

(C-482/08. sz. ügy)

(2009/C 32/24)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Felperes: Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviselők: V. Jackson meghatalmazott, T. Ward Barrister)

Alperes: az Európai Unió Tanácsa

Kereseti kérelmek

- a Bíróság semmisítse meg a vízuminformációs rendszerhez (VIS) a tagállamok kijelölt hatóságai, valamint az Europol számára a terrorcselekmények és egyéb súlyos bűncselekmények megelőzése, felderítése és kivizsgálása érdekében, betekintés céljából történő hozzáférésről szóló, 2008. június 23-i 2008/633/IB tanácsi határozatot ⁽¹⁾;
- a Bíróság a VIS-hez való rendőrségi hozzáférésről szóló határozat megsemmisítését követően állapítsa meg, hogy e határozat rendelkezései hatályban maradnak kivéve, amennyiben ezek a rendelkezések az Egyesült Királyságnak a VIS-hez való rendőrségi hozzáférésről szóló határozat alkalmazásában való részvételből való kizárását eredményezik;
- a Bíróság az Európai Unió Tanácsát kötelezze az eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az Egyesült Királyságtól azzal az indokkal tagadták meg a VIS-hez való rendőrségi hozzáférésről szóló határozat elfogadásában való részvétel jogát, hogy a Tanács álláspontja szerint ez az intézkedés a schengeni vívmányok – mégpedig a vízumpolitika – rendelkezései továbbfejlesztésének minősül, amelyben az Egyesült Királyság nem vesz részt. Ebből következően a Tanács úgy véli, hogy a határozat az Egyesült Királyságra nem kötelező, és az ezen államra nem alkalmazható.

Az Egyesült Királyság azt állítja, hogy a Tanács tévesen állapította meg, hogy ez a határozat a schengeni vívmányok rendelkezései továbbfejlesztésének minősül, amelyben az Egyesült Királyság nem vesz részt. A VIS-hez való rendőrségi hozzáférésről szóló határozat nem a közös vízumpolitika továbbfejlesztése, hanem inkább rendőrségi együttműködési intézkedés. A VIS-hez való rendőrségi hozzáférésről szóló határozatnak sem a célja, sem a tartalma nincs összefüggésben a közös vízumpolitikával. E határozat inkább teljes egészében a vízumhatóságok által bevitt információknak a kijelölt bűnüldöző hatóságokkal és az Europollal való megosztására vonatkozik a terrorcselekmények és egyéb súlyos bűncselekmények megelőzése, felderítése és kivizsgálása érdekében. Ezt tükrözi a Tanács által választott jogalap, azaz az EU 30. cikk (1) bekezdésének b) pontja és az EU 34. cikk (2) bekezdésének c) pontja.

A VIS-hez való rendőrségi hozzáférésről szóló határozat megsemmisítését ennek megfelelően azzal az indokkal kérik, hogy az Egyesült Királyság kizárása e határozat elfogadásából lényeges eljárási követelmény megsértését és/vagy az EK-Szerződés megsértését jelenti az EU 35. cikk (6) bekezdésének értelmében.

⁽¹⁾ HL L 218., 129. o.

A T-284/06. sz., Claudia Gualtieri kontra Bizottság ügyben 2008. szeptember 10-én hozott ítélet ellen Claudia Gualtieri által 2008. november 11-én benyújtott fellebbezés

(C-485/08. P. sz. ügy)

(2009/C 32/25)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Fellebbező: Claudia Gualtieri (képviselők: P. Gualtieri és M. Gualtieri)

A másik fél az eljárásban: az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbező kérelmei

- a Bíróság utasítson el minden egyéb kérelmet, kifogást és indítványt;
- a Bíróság hozza meg a legmegfelelőbb határozatokat és tegye meg a legmegfelelőbb megállapításokat;
- a különböző kérdésekre vonatkozóan előadott jogalapoknak, valamint az azokra vonatkozó nyilatkozatoknak megfelelően, amelyek mindenesetre a jelen fellebbezésben teljes egészükben megismétlésre kerültek;
- a Bíróság fogalmazza meg azokat a jogelveket, amelyek alapján a kirendelt nemzeti szakértők és az Európai Közösségek Bizottsága között az ideiglenes alkalmazottakéhoz hasonló munkaszereződés áll fenn, és amelyek szerint a kirendelt nemzeti szakértőknek fizetett juttatás illetmény jellegű;
- mondja ki, hogy az egyenlő értékű munkáért a közösségi jog szerint azonos díjazás jár és azt, hogy mindenképpen a törvényes családdal szembeni hátrányos megkülönböztetésnek minősül az, ha az esetlegesen a jogalanyoknak nyújtott kiegészítő díjazás mértéke eltérő attól függően, hogy a jogalany házasságban él vagy egyedülálló, illetve élettársi kapcsolatban él;

- másodlagosan a Bíróság mondja ki, hogy a kirendelt nemzeti szakértőkről szóló határozat 17. cikkében előírt díjazás teljes összege jár a fellebbezőnek, mégpedig a tényleges különválástól vagy a házasság felbontásáról kötött megállapodásnak a brüsszeli bírósághoz történő benyújtásától számítva;
- ebből következően a Bíróság részben vagy egészben helyezze hatályon kívül az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának 2008. szeptember 10-i ítéletét, amelyet másnap közöltek; és részben vagy egészben adjon helyt az első fokon és a fellebbezésben előadott kérelmeknek vagy utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé döntéshozatalra;
- a Bíróság kötelezze az Európai Közösségek Bizottságát mind az elsőfokú, mind a fellebbezési eljárás összes költségének viselésére, vagy másodlagosan, az elsőfokú eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Mindenekelőtt a kirendelt nemzeti szakértők jogállására vonatkozó rendelkezésekből egyértelműen és vitathatatlanul kiderül, hogy a nemzeti szakértő és a kirendelő adminisztráció közötti kötelék a kirendelés teljes időtartama alatt fel van függesztve, és ezen időtartam alatt a szakértő teljes mértékben a Bizottság szervezetébe tartozik, kizárólag ezen intézmény érdekében tevékenykedik, és ebből következően jogi helyzete a Bizottság alkalmazottainak (legalábbis az ideiglenes alkalmazottaknak a) jogi helyzetéhez hasonló (sőt azzal azonos), akik a munkafeltételeket és a díjazást illetően maguk is a tisztviselőkhöz hasonló helyzetben vannak.

Ennek okán, valamint az EK 141. cikk (2) bekezdése értelmében (amely rendelkezés szerint „díjazás” minden egyéb olyan juttatás is, amelyet a munkavállaló a munkáltatójától közvetlenül vagy közvetve, készpénzben vagy természetben a munkaviszonyára tekintettel kap), amely magasabb szintű jogi norma a kirendelt nemzeti szakértőkről szóló határozat 17. cikkénél, valamint az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata és az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételeknél (a 62. cikk harmadik bekezdése szerint „[a] díjazás alapilletményből, családi támogatásokból és egyéb juttatásokból áll”), a kirendelt nemzeti szakértőknek kifizetett juttatások a tisztviselők és az egyéb alkalmazottak azonos természetű juttatásaihoz hasonlóan illetmény jellegűek.

Emlékeztetni kell tehát a közösségi jogban is ismert azon általános elvre, amely szerint egyenlő munkáért egyenlő díjazásnak kell járnia, ahogyan azt az Emberi Jogok Európai Egyezményének 14. cikke, a 2000. június 29-i 2000/43/EK irányelv⁽¹⁾, a 2000. november 27-i 2000/78/EK irányelv⁽²⁾, valamint az EK 3. cikk (2) bekezdése, az EK 136. cikk, az EK 137. cikk (1) bekezdésének i) pontja és az EK 141. cikk (1) bekezdése is kimondja.

Ezzel szemben az Elsőfokú Bíróság által adott értelmezés ahhoz vezet, hogy két, azonos feladatokat ellátó alkalmazott díjazása eltérő, ha egyikük házastársa már Brüsszelben él a kirendelés időpontjában, ami súlyos hátrányos megkülönböztetést jelent a törvényes család tagjaival szemben, annak ellenére, hogy ezen intézmény jelentős védelmet élvez a nemzeti és nemzetközi jogszabályok alapján, valamint annak ellenére, hogy a különböző tagállamok törvényei, a tisztviselők személyzeti szabály-

zata (VII. melléklet 1. cikke (1) bekezdése és (2) bekezdésének c) pontja) és az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata is a házassághoz hasonlóan kezeli a tényleges együttélést.

Emellett legkésőbb az élettársi kapcsolat megszűnésétől számítva a juttatások teljes összegét folyósítani kellett volna, mivel a jogszabályokban semmi nyoma olyan rendelkezésnek, amely állítólag előírja, hogy a kapcsolat kezdő időpontjára kellene utalni, tekintet nélkül a későbbi változásokra.

A kirendelt nemzeti szakértőkről szóló határozat 20. cikkével szembeni jogellenességi kifogásra vonatkozóan a fellebbező az EK 241. cikkre hivatkozva előadta, hogy már részletesen és érthető módon kifejtésre kerültek azok a ténybeli és jogi indokok, amelyekben hasonló kifogás alapult, ily módon az eljárásban résztvevő másik félnek nem volt ellenvetése, továbbá világosan kiderült, hogy az EK 241. cikkre történt fent említett hivatkozás célja az volt, hogy az előterjesztett kérdésekre mindenképpen választ kapjanak, még akkor is, ha a kereset esetleg elkésztett volna, amit a fellebbező cáfol.

A fellebbező ráadásul visszavonta a bizalomvédelem elvének megsértésére vonatkozó jogalapot, és az ítélet eljárási költségekre vonatkozó részének megváltoztatását kérte, ugyanis szerinte az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 87. és 88. cikke értelmében e költségek egészét vissza kellett volna neki téríteni. Végezetül a fellebbező megjegyzi, hogy az a tény, hogy az Elsőfokú Bíróság elbírálta és eldöntötte a jogvita érdemi részét, a kereset elfogadhatóságának egyértelmű elismerését jelenti, ami az eljárás jelen szakaszában nem kérdőjelezhető meg.

A fellebbező tehát azt kérte, hogy a Bíróság, miután kimondta azon jogelveket, amelyek alapján a kirendelt nemzeti szakértők és a Bizottság között fennálló munkaviszony az ideiglenes alkalmazottak munkaviszonyához hasonlítható, valamint azt, hogy a kirendelt nemzeti szakértők juttatásai illetmény jellegűek, állapítsa meg, hogy a közösségi jog értelmében egyenlő munkáért egyenlő díjazás jár, és hogy ha a házasságban élő jogalanyok számára esetlegesen folyósított juttatások eltérnek az egyedülálló vagy élettársi viszonyban élő jogalanyok számára folyósított juttatástól, akkor a törvényes házassággal szembeni hátrányos megkülönböztetés valósul meg, vagy másodlagosan állapítsa meg, hogy a kirendelt nemzeti szakértőkről szóló határozat 17. cikkében előírt díjazás teljes összege jár a fellebbezőnek, mégpedig a tényleges különválástól vagy a házasság felbontásáról kötött megállapodásnak a brüsszeli bírósághoz történő benyújtásától számítva.

⁽¹⁾ A személyek közötti, faji- vagy etnikai származásra való tekintet nélküli egyenlő bánásmód elvének alkalmazásáról szóló, 2000. június 29-i 2000/43/EK tanácsi irányelv (HL L 180., 22. o.; magyar nyelvű különkiadás 20. fejezet, 1. kötet, 23. o.).

⁽²⁾ A foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i 2000/78/EK tanácsi irányelv (HL L 303., 16. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 4. kötet, 79. o.).